

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. Dic ut sedeant hi duo filii, &c. Sic perendus à Deo status, ut non
quem quisque velit Deus donet: sed quem Deus donet, quisque velit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

In 1. parte, de Communi sancti Martyr.

tificaberis.

Nemo cum Christo candidus, nisi sit simul tubicundus.

In 3. parte, Feria 4. Hebdomada quinta. Videri etiam possunt eres postrema Feria Hebdom. 13.

In 2. parte, Dominica Passionis, & tota ibi sequenti Hebdomada,

Qui non vult mortificantem Dominum, non vult vivificantem.

In morte immortalitas.

In 3. parte, die 26. Iulii.

In patientia impassibilitas.

Mortificatione potius tibi sunt omnia subtrahenda, quam quid mortificationi detrahendum.

Feria 2. & 3. Hebdomada Resurrectionis Domini.

Satius esset nullo die velle vivere, quam non omni die velle cum Christo mori.

In 3. parte, Die 24. Augusti.

In 3. parte, Fer. 3. secunda Hebd.

Quae autem ex hac 4. parte videri possent, videri possunt facilius in indice, quam ut indicentur hic fusius.

Quod minus concupiscentiae mortificabis, eò magis à concupiscentia mor-

FERIA SEXTA.

DE MATRE FILIORVM ZEBEDÆI, PETENTE PRIMAS SEDES SUII FILIIS.

Dic ut sedent hi duo filii mei, unus ad Dexteram tuam, & unus ad sinistram, in regno tuo. Matth. 20.

VERITAS PRACTICA.

I. PUNCTUM.

Sic petendus à Deo status, ut, non quem quisque velit, Deus donet: sed quem Deus donet, quisque velit.

DISCEDENS à Bethania Dominus pergebat Hierosolyman cum duodecim discipulis, quibuscum & scimonem sercibat de instanti sua Passione & Resurrectione. Tunc veid, inquit Evangelista, accessit ad eum mater filiorum Zebedai cum filiis suis Jacobo scilicet & Joanne, adorans & petens aliquid ab eo. Qui dixit ei, quid vis? At illi, Dic ut sedent hi duo filii mei, unus ad dexteram tuam, & unus ad sinistram in regno tuo, Respondens autem Iesus dixit, Nescitis quid petatis. Potestis bibere calicem quem ego bibiturus sum? Dicunt ei, possumus. At illis, Calicem quidem meum bibetis, sedere autem ad dexteram meam vel sinistram non est meum dare vobis, sed quibus paratum est à Patre meo.

RATIO EST, Quia sic petendus à Deo status est, ut status possit esse certa vivendi regula.

Atqui ut status possit esse certa vivendi regula, non quem quisque velit petendus est, sed quem Deus donet.

Ergo hic est à Deo petendus status, & non alius; alioquin nescitur quid petatur.

Hic

Hic inter alios altissimè sanctus Joannes Chryostomus, Patitur sapè Dominus discipulos aliquid non rectè dicere, aut agere, ut occasio nem inveniat exponendi regulam pietatis. Non rectè igitur discipuli à quibus mater fuerat sollicitata, & quos ipse Dominus arguit; ac verò hinc sapientissimè Dominus regulam pietatis seu normam piè vivendi proposuit, cum dixit, à Patre suo, seu à divina providentia status vitæ degendæ esse expectandos, non autem pro sua cuique cupiditate ambiendos. Quod ut altius animis nostris infigatur, hæc inde veritas modò expendenda elicitur: Sic petendus à Deo status, ut, non quem quisque velit, Deus donet: sed quem Deus donet, quisque velit. Ratio est varia & multiplex, quæ sic tamen paucis contrahitur: Sic petendus à Deo status est, ut status possit esse certa vivendi regula. Primò explicetur quid status. Deinde cur petendus à Deo. Ac tertio quamobrem designetur certa vivendi regula.

De primo, per statum hic intelligitur personæ quædam conditio permanens, ac velut immobilis; aut, ut ait sanctus Thomas, non ex aliqua causa levi, vel de facili mutabilis. Et paulò post distinguens hæc tria, officium, gradum, statum: Officium, inquit, dicitur per comparationem ad actum: Gradus autem dicitur secundum ordinem superioritatis, & inferioritatis. Sed ad statum requiritur immobilitas in eo quod pertinet ad conditionem personæ. Sic dicitur status Clericalis, sive Ecclesiasticus, vel Laicus: Status Matrimonii vel Conubatus: status religiosus vel secularis. Sunt nempe hi tres præcipui status vel ordines ad quos alii omnes referuntur: unde sanctus Gregorius, in tribus, inquit, ordinibus sancta Ecclesia constat, conjugatorum videlicet, continentium, atque Rectorum: unde & Ezechiel tres viros liberatos vidit, videlicet Noe, Daniel, & Iob: & in Evangelio Dominus, dum alios in agro, alios in tello, atque esse in molendino alios perhibet, tres procul dubio in Ecclesia ordines ostendit.

De his paulò fusiùs sanctus Bernardus: Hoc mare magnum & spatiosum, in quo utique certum est nihil aliud quàm præsens sæculum amurum & fluctuans designari, tribus hominum generibus suo cuique modo pervium est ut transeant liberati. Tres enim sunt, Noe, Daniel & Iob, quorum primus navi, secundus ponte, tertius vado transit. Porro tres homines, tres ordines Ecclesie signant, Noe quidem arcam rexit ne peri-

ret diluvio, ubi procerus Rectorum Ecclesie formam agnosco. Daniel vir desideriorum, abstinentia & castimonia deditus, ipse est soli Deo vacans, penitentium & continentium ordo. Iob quoque substantiam huius mundi bene dispensans in conjugio fidelem designat populum terrenam licitè possidentem.

Sub his verò statibus quàm sint alii multiplici- ces, & diversi quis non videt? Sic nempe divina Providentia factum est, primò quidem ad necessitatem vitæ humanæ quæ sic exigit, ut se mutuis homines juvent officiis, & variis officiorum actibus, sicut corpus humanum diversis membrorum ac partium muneribus. Deinde verò ad decorem universi quod non modò variis constat creaturis, sed distinctis etiam inter homines ordinibus, & ministeriis, ut, quando quidem homo microcosmus seu parvus mundus dicitur, non deesset in illo varietas quæ in majori mundo spectatur, & clucescit. Denique divinum hæc diversitas spectat cultum; quàm enim sunt varii hominum status, tam variis ipsi homines Deum colunt modis: qui cum in una religione, atque in uno Spiritu ritè aduancantur, non minorem Deo reddunt cultum in via, quàm exhibebunt in patria, dum suis quisque distinguetur meritis, & coronis.

Adde quod, sicut in variis creaturis perfectiones divinæ repræsentantur, sic in diversis statibus diversi gradus perfectionis, quos Christus universos possidet. Non poterat una simplex creatura Deum repræsentare, idcirco plures sunt conditæ, quæ sparsim suo modo contineant quod una simul complecti nequit. Sic neque poterat unus aut alter status Ecclesie tam multiplices, quibus abundabat Christus, gratias continere, quamobrem varii fuerunt ordinandi, quibus diffunderentur uberius; quò illud Psalmi refert sanctus Chryostomus: *Astitit regina à dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate.* Hanc, inquit, vestem rex tenuit, eaque illam per Baptismum induit, quotquot enim in Christo baptizati estis, Christum induistis. Antea enim eras nuda, turpis, & inhonesta, exposita omnibus qui transibant viam. Ex quo autem illam vestem induit, eadem est ad illam altitudinem, & ut à dextris stare digna fuit habita. Pulchre autem ipsam quoque describit varietatem, non constat autem vestis ex uno tantum genere, neque enim licet servari tantummodo ex gratia, sed fide quoque opus est, & post fidem, virtus. Quasi diceret, non id tantum

ll. q. 189
r. l.l. 12.
ll. q. 17

Ezech. 14

serm. de
tribus or-
din. Escl.

Pf. 44.

tantum consistit in interna gratia, sed in externis quoque ministeriis, ad quæ quique fidelium destinantur si modò se linant regi.

Secundum est quod explanetur, cum sint videlicet tam varii status, ac varii etiam statuum gradus, cavenda hic potissimum naturæ corruptæ pravitas, quæ velut hedera sursum semper adrept, & parietem cui adhæret, paulatim exedit, & evertit. Hæc est filiorum Zebedæi ambitio, quæ primas eblandit sedes, sola suæ cupiditatis ratione habita, non divinæ dispositionis, cuius unius est de unoquoque nostrum statuere quid particulatim velit.

Neque verò sola cavenda est ambitio, sed & voluptas, & avaritia, quæ non primas quidem sedes semper ambiunt, sed commodiores, suaviores, atque huic sæculo conformiores; quæ per versa mentis cupiditas non minùs obstrare potest divinis consiliis & decretis, quàm si aliora quærerentur sublellia. Quamobrem quod dicitur petendum esse à Domino statum, perinde est, ac si diceretur, cavendam esse pravam illam concupiscentiam, quæ se semper ineligendo vitæ statu, nisi caveatur, obrudit: & summis Deo quibusvis cupiditatibus, divinum illud & summum agnoscendum est domi-

1. Reg. 2. nium, quo, ut ajunt Scripturæ, Dominus pauperem facit & disat, humiliat & sublevat, suscitatur de pulvere egenum, & de stercore elevat pauperem ut sedeat cum principibus & solium gloria teneat. Et brevius nec minùs efficaciter; Hunc humiliat & hunc exaltat, quia calix in manu Domini; hoc est, propria cujusque fors & conditio sic ab eo pendet, ut, nisi quam manu tenet, & proponit sortem acceptemus, nulla nobis sit propria. Loquere Domino, quia audit servus tuus. VIAS tuas Domino demonstra mihi, & semitas tuas edoce me. Dirige me in veritate tua. Notam fac mihi viam in qua ambulem. Docc me facere voluntatem tuam quia Deus meus es tu. Spiritus tuus bonus deducet me in terram rectam. Sic alix Scripturæ præscribunt ut depreceris Altissimum, ut dirigat in veritate viam tuam. Id est, prout ipse cognoscit.

Inter multas autem rationes cur ita sit petendus à Deo status, ista magni est ponderis, quòd cum status sit quædam vivendi regula, conandum omnino est ut sit certa, secunda, recta. Nam, ut ait sanctus Dorotheus, si regula prava est, totum id depravari continget quod ad illam regulam exigitur. Quò spectat illud Domini: si

- Luc. 11. oculus tuus nequam fuerit, etiam corpus tuum

tenebrosum erit. Cæcus si caeco ducatur praestet, ambo in foveam cadunt. Ita planè si quis dubitet quas expensas facere possit in mensis, in vestibus, in domestica suppellectili, atque etiam in eleemosynis & quibusvis bonis operibus: quas item preces, quæ jejunia, quibus denique abstinere, quæ agere, & quæ pati potissimum debeat; Hoc à statu petendum est; hoc inde prorsus pendet. Videte, inquit Apostolus, vocationem vestram, quasi diceret, vultis scire in dubiis quid mali vel boni sit: quid fugere, vel amplecti debeatis, videte vocationem vestram, Illa discernet, illa dijudicabit, illa dicit uni esse malum quod bonum dicit alteri, & verè dicit si vera est vocatio, si certa est & secunda regula, sed si non certa, non secunda, quid videbis videndo vocationem tuam nisi decipulam, & foveam qua capiatis & pereas? Formido, & foveam. Et laqueus super te qui habitator est terra, id est, si tuum ius spectat statum, ut non sit certa vitæ regula, sicut spectare solet qui terræ dicitur habitator, qui terræ dicitur, non cœli cultor & amator.

II. PUNCTUM

ATQVI ut status possit esse certa vivendi regula, non quem quisque velit petendus est, sed quem Deus donet & destinet.

Non est enim certa vivendi regula, nisi prout subijcitur & subordinatur primæ & summæ vivendi regulæ, quæ lex æterna est, ut expressè habet Divus Thomas: Status autem quem quisque velit, hoc ipso fati intelligitur non esse subordinatus legi æternæ, quo hic distinguitur à statu quem ordinare Deus. Et revera si spectemus quid quisque velit, cum statum eligit inconsulto, & nolente Deo, quid aliud occurret quàm quod jam dictum est de triplici concupiscentia, quæ tam vehementer hic movetur, & regnat, ut vix ullus sit ex his qui sæculares dicuntur, seu filii hujus sæculi, vix, inquam, ullus qui statum aliter elgat, nisi prout movetur cupiditate aliqua vel honoris, vel voluptatis, vel terræ cuiuspiam commoditatis. Et putabis hunc statum certam esse vivendi regulam?

Nam quòd est valde observandum, sic administratur status, sicut assumitur; quæ prima cupiditas fuit in eligendo statu sive honoris, sive pecuniæ, sive voluptatis, illa ipsa statum administrat, illa ipsa modum vivendi statuit, illa ipsa ubique reguat, domi, foris, privatim, publicè;

blie; quidquid vel humana ratio vel divina gratia possent contra suggerere, prævalet illa cupiditas. Unde apud Marcum de illis dicitur circa reliqua concupiscentia introeuntes suffocant verbum, & sine fructu efficitur; Cur enim introeuntes dicuntur, nisi quod hi præferunt designentur, qui vitæ statum ex aliquo concupiscentiæ motu inchoant, tum verò circa reliqua concupiscentiæ magis ac magis progrediuntur, quasi hoc unum in suo statu intenderent, cupiditatem explorare. Itane verò status regulam vitæ statuit?

O quam præclare contra sanctus Gregorius: Numerari culpa nequeunt, qua habenda potestatis amore perpetrantur. Tunc solum verò potestas beate regitur, cum non amando sed imitando retinetur. Quia ut ministrari recte valeat, oportet primum ut hanc non cupiditas sed necessitas imponat. Quia scilicet si sibi cupiditas potestatem seu statum imponit, vix unquam status hanc cupiditatem deponet. Sicut cupiditatem status est primò sequutus, sic deinde cupiditas statum perpetuò sequitur. Aut deponat statum, aut non deponet cupiditatem. Non est autem facile & obvium ut nique statum deponere, unde licet aliquando quis vellet cupiditatem reprimere, vix tamen possit, aut potius vix se posse putet, quamdiu statum administrabit in quo ita connexam fovet concupiscentiam, ut si statum administraret sine concupiscentia, non nisi ægram & invitam in eo vitam traheret.

Quod luculentè descriptum habes in libro Job, & insigniter declaratum à magno sancto Gregorio: *Arctabuntur gressus virtutis ejus, & præcipitabit eum consilium suum: immisit enim in rete pedes suos, & in maculis ejus ambulat, tenebitur planta illius laqueo.* Tum verò sanctus ille Doctor: *Fit plerumq; ut ipsa hujus mundi prosperitas qua ab impiis inhiante appetitur, eorum gressus ita obliget, ut etiam cum ad bona opera voluerint redire, vix possint; quia recta agere non valent, cum hujus mundi amatoribus displicere timeant.* Unde agitur, ut per gloriam quam impius ex peccato assequitur, ejus adhuc peccata amplius multiplicentur: quod benè Bahlah exprimit cum subiungit, *immisit enim in rete pedem suum, & in maculis ejus ambulat. Qui pedes in rete mittit, non cum voluerit eicit: sic qui in peccata se deiciat, non mox ut voluerit surgit. & qui in maculis retis ambulat, gressus suos ambulando implicat: & cum expedire ad ambulandum nititur, ne ambu-*

Haynesius Pars quarta,

let obligatur. Sapè namque contingit ut quisque hujus mundi delectatione persuasus in eo ad honoris gloriam peringat, ut ad desiderium suorum effectum perveniat, & pervenisse se, ad hoc quod expetit, lætetur. Sed quia bona mundi non habita in amore sunt, & plerumque habita vilescunt, percipiendo discat quàm sit vile quod expetit. Unde revocatus ad mentem exquirat, qualiter sine culpa fugiat, quod se cum culpa conspiciat adeptum sed ipsa eum dignitas qua implicavit teneat, & sine culpis alius fugere non valet hoc, ubi non sine culpa pervenit. Immisit ergo in rete pedes suos, & in maculis ejus ambulat, quia cum expediri nititur, tunc veraciter conspiciat quàm duris nexibus teneatur. Neque enim verè obligationem nostram cognooscimus, nisi cum evadere nitentes, quasi levare pedes conamur. Unde & hanc eandem obligationem apud subiungit tenebitur planta illius laqueo. Quia videlicet stringitur finis in peccato.

Poteratne aptius aliquid dici ac vehementius?

III. PUNCTUM.

Sic petendus igitur à Deo status, ut non quem quisque velit, Deus donet: sed quem Deus donet quisque velit. Sic enim multi Deum adeunt quasi ejus consilium & voluntatem postulantes, cum ipsi re ipsa potius velint Deum sibi adherere, & suam sequi voluntatem. Quò spectat illa Veritas quæ in 2. parte exponitur:

Eccl. 4. Pe.

Qui cum affectu incomposito Deum consulit, non Deum, sed Deo consulit.

Non à Deo consilium petere, sed Deo dare velle videtur.

Ommes unde volunt, consulunt, inquit ibi sanctus Augustinus, sed non semper quod volunt audiunt. Optimus minister tuus est qui non magis intuetur hoc à te audire quòt ipse voluerit, sed potius hoc velle quòd à te audierit. Tunc sicut bonitatis est divinæ negare quod petitur, sic severitatis & justitiæ, dum illud conceditur, aut permittitur. Sic disertè sanctus Gregorius: Majoris iracundiæ est cum hoc tribuitur quòd male desideratur, atque inde repentina ultio sequitur, quia hoc quoque obtinuit quod Deo irascente concupiscit: unæ & per Psalmistam dicitur, cum escam

L. 10. Co.

c. 26.

L. 10.

Mor. c. 12

E. 25.
Mat. 6. 16

carnis male populus desiderasse perhibetur: adhuc esca eorum erat in ore ipsorum, & ira Dei ascendit super eos, & occidit plurimos eorum. Quamobrem idem sanctus Doctor sincerè & ferè est audiendus, dum quasi ex prædictis concludendo ait, unde necesse est, ut ad omne, quod in hac vita concupiscitur, prius voluntas aeterna requiratur, quàm cum humani cordis auris percipere appetit, sciat quia hac non verbis, sed rebus sonat; locus ergo regiminis cum regendus offeratur, in se prius necesse est, ut quisque discutiat si loco vita congruit, si ab honore actio non dissentit, ne justus omnium Rector, eo post in tribulatione preces non audiat, quo ipsa quoque ejus, de quo tribulatio oritur, exordia honoris ignorat.

Mat. 20.
Hom. 66.
in Mat.

Aptissime autem sanctus Chrysostomus ad Christi verba quæ ad rem proximè nostram spectant: Principes gentium dominantur eorum. Tyrannica, inquit, hæc passio est, & nonnunquam eximios etiam viros perturbat, quapropter cum vehementiore etiam castigatione indigent, acrius etiam ipse consurgit comparatione gentium, tu-

mentem ipsorum a iuniorum retinens; Nam qui primatum quarunt, sibi ipsis de decore sunt, ignorantes hoc se pacto in infima detrudere. Itemque alibi: Quicumque desiderat primatum in terra, inveniet confusionem in celo, ut jam inter seruos Christi non sit de primatu certandum. Et infra: Volens Dominus duorum fratrum ambitionem extinguere, & decem discipulorum invidiam, introduxit differentiam inter Principes mundiales & Ecclesiasticos, ostendens quia primatus in Christo, neque ab aliquo appetendus est non habente, neque alicui invidendus est habenti.

In imperf.
Hom. 31.

Salubre est illud etiam D. Leonis monitum: Principatus quem & seditio extorsit, aut ambitus occupavit, etiam si moribus aut actibus non offendit, ipse tamen iniri sui est perniciosus exemplo: & difficile est ut bono peragantur exitu, quæ malo sunt inchoata principio.

Ep. 87.

Quæ his autem consilia possent aliunde peti, suggeruntur in 2. parte, Feria 4. Hebdomadæ 2. in Quadragesima; & quæ Feria sequenti proponitur Veritas, hodiernam confirmat.

SABBATO.

DE CÆCO ILLUMINATO PROPE JERICHO.

Quid tibi vis faciam? Luc. 18.

VERITAS PRACTICA.

Perversè cæcus est, à quo sit querendum potius, quid sibi velit fieri: quàm cum Apostolo loquatur: Domine quid me vis facere?

RATIO EST. Quia perversè cæcus ille dicendus est, qui ex duobus merito & dignitate longè imparibus, videre non vult quod est dignius, & præferendum alteri.

Sed ille, à quo querendum est potius, Quid sibi velit fieri, quàm cum Apostolo querat, Domine quid me vis facere, videre hæc non vult quod dictum est.

Ergo & perversè cæcus est; & multi tales, & te inter multos unum facile invenies, si te tantisper noris.

IN PUNCTUM.

ET factum est, inquit S. Lucas, cum appropinquaret Dominus Jericho, cæcus quidam sedebat secus viam mendicans. Duo cæci referuntur ad S. Matthæo, sed unus erat insignior & suo nomine notissimus, quæ S. Marcus vocat Bartimæum Timæthium Hunc ergo validdè inclamantem iussit Dominus ad se adduci, & interrogavit illum dicens: Quid tibi vis faciam? At ille dixit, Domine, ut videam. Et te iussit dicens, Respice fides tua te salvum fecit. Et confestim vidit & sequebatur illum magnificans Deum.

Tu cum illo sic magnificas Dominum, & gratias age de lumine naturali, & supernaturali dato, ut tamen agnoscas tuam perversitatem aliquid fieri, ut velut cæcus petas potius tuam voluntatem fieri, quàm divinam.

Hoc pridem deploravit S. Bernardus his verbis: *Hæc plures habemus Evangelici illius cæci S. Pauli quàm*

Ser. 1. in

convers.

quàm